

[Kai Moltke.]

ved jeg godt, at der er hele fem store partier her i salen, der er meget glade for, at vi fik realkreditreformen, som man kalder den temmelig prætentivst. Realkreditreformen er imidlertid kort sagt, at folk skal betale mere i indskud. Derfor må de somme tider låne pengene til en temmelig høj rente eller få lån i et investerings- eller finansieringsselskab til kurs 23. Det kan altså blive en dyr fornøjelse, og jeg tror ikke, de lavtlønnede her i landet har særlige muligheder for at deltage i dette kapløb, hvis de overhovedet kommer med i billedet. Endelig medfører den kortere løbetid for obligationerne, at man forkorter fristen for afdrag og betaling af renter, og derved bliver huslejen større, end den hidtil har været.

Regeringen taler om at reducere priser og omkostninger, men samtidig begynder den som baggrund for arbejdsmarkedsforhandlingerne at sige: mere i husleje i nybyggeriet, større betaling hver måned og større indskud trods voksende vanskeligheder. Jeg kan jo ikke rådgive regeringen med det flertal, som den har her i folketinget; men ville det ikke være klogere én gang for alle at fjerne den sygdomskim, som ligger i hele realkreditsystemet derved, at rammerne for kreditten stadig strammes, fordi jordværdi indgår som kronisk faktor, der slår hele finansieringen af det praktiske byggearbejde i stykker? Der var mange måder at løse det på. I stedet for disse forkortede tidsfrister kunne man have taget fat på at skille jordværdien ud fra det, som skulle til for at øge byggeriet, ladet jordværdien få sin egen finansieringsafdeling under f. eks. Hypotekbankens kontrol. Man kunne endvidere være med til aktivt at sætte jordprisen ned ved at sige, at ved fremtidigt byggeri og ejendomsalg var der ikke nogen fradragsret for renterne ved jordkøb. Det kunne være, det kunne standse jordspekulationen for et stykke tid.

Knud Hertling: Afsnittet om Grønland i statsministerens skriftlige redegørelse giver i

sig selv ikke anledning til mange bemærkninger. Dette afsnit udmærker sig jo ved samme mangel på konkretisering som den øvrige del af redegørelsen.

Målsætningen, at grønlænderne selv i højere grad skal medvirke ved den praktiske løsning af de udviklingsmæssige opgaver, således at det bliver muligt at reducere antallet af udsendte danske, er ikke af ny dato. Denne målsætning er faktisk snart mangeårig. Fhv. minister Mikael Gam formulerede den allerede i 1960 og sagde, at danskerne i Grønland skulle gøre sig selv overflødige. Men målsætningen bliver ikke ringere af, at den bliver gentaget, og jeg er helt enig i, at målsætningen er rigtig.

Jeg ved dog ikke, om det er for meget forlangt at bede ministeren for Grønland om at konkretisere denne udtalelse lidt mere. Jeg tror selv, at der netop inden for personaleområdet findes besparelsesmuligheder af et ikke ringe omfang. Det ville være rart at høre ministeren give visse antydninger om, inden for hvilke områder man mener at kunne erstatte de udsendte med grønlandsk arbejdskraft. Dette er af meget stor interesse både for de udsendte, som rammes, og for de grønlændere, der eventuelt står på spring for at kunne være afløserne ikke om 10 år, men allerede nu i år og næste år, for dem findes der også en del af.

Jeg er også helt enig i, at forudsætningen for denne opgave er forbedrede undervisnings- og uddannelsesforhold, og det er dejligt at konstatere, at regeringen vil lægge øget vægt på en forbedring heraf. Men hvordan vil man gøre det? De sidste mange års bestræbelser i Grønland er netop gået ud på at forbedre undervisnings- og uddannelsesforholdene, så det er meget spændende at høre, hvilke forøgede muligheder man taler om. Jeg håber meget på, at regeringen ikke blot tænker på selve skoleundervisningen, men også i høj grad på voksenundervisningen, altså hele det område, som vedrører folkeoplysningen. Hvis dette er tilfældet, vil jeg gerne udtrykke mit håb om, at man i disse planer medtager udvidelsen af den